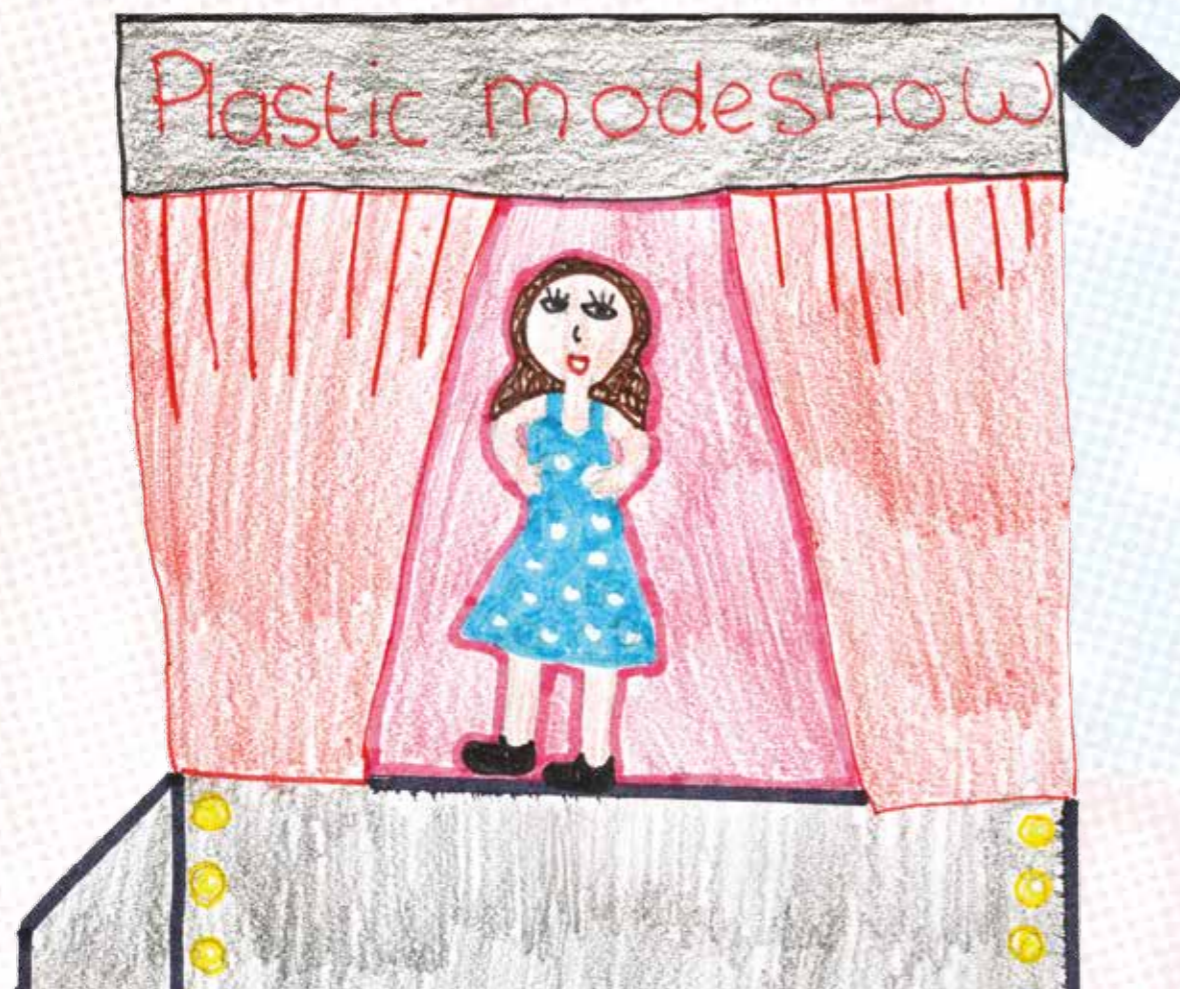

Ik heb je gewaarschuwd!

Thomas loopt de supermarkt uit met een flesje cola en een zak zure matten. Hij trapt tegen een blikje dat naast een prullenbak ligt. 'Wat een rottag,' denkt hij. De meester moest hem vandaag weer hebben. Hij was niet de enige die de meiden uitlachte toen ze met het idee kwamen om een modeshow op school te doen. Het was zeker geen reden om hem een half uur na te laten blijven om de klusjes van de meester op te knappen.

Thomas loopt door het park naar huis toe. Hij eet de laatste zure mat op en gooit het zakje op de grond. Straks moet hij zijn moeder gaan uitleggen waarom hij zo laat thuis is. Hij zal wel zeggen dat hij bij Bram was en dat hij vergeten was om te bellen. Dan hoort hij een stem. 'Raap dat zakje

Deze outfit is gemaakt van Zwarte vuilniszakken en slingers.

eens op!' Thomas kijkt achterom. Het was een oude man op een bankje. 'Ach bemoei je er niet mee,' zegt Thomas bot. 'Hier zal je spijt van krijgen jongen' zegt de man. 'Jongens zoals jij beseffen niet wat die vervuiling aanricht. Een wereld zonder plastic is het veiligst voor jullie generatie.' 'Wat een rare vent,' denkt Thomas en hij gooit zijn flesje in een plas. 'Dan moet je het zelf maar weten,' hoort hij de man zeggen. Als hij achterom kijkt om wat naar de man te roepen, is de man verdwenen.

Als Thomas thuiskomt, is zijn moeder al aan het koken. Zijn vader werkt nog. Hij zal vanavond weer laat thuis komen. Thomas voelt zich somber, hij wil zijn vader spreken over het gedoe op school. Als hij het zijn moeder zegt, zal ze de meester gelijk geven. Na het eten gaat hij naar zijn kamer. Hij heeft een klein balletje waar hij altijd mee hooghoudt. Het balletje heeft hij gehad van een speler van Liverpool toen hij daar met zijn vader was. Thomas probeert zijn record te verbreken, maar hij heeft zijn dag niet vandaag. Eigenlijk mag hij niet binnen voetballen van zijn ouders, omdat hij een keer de tv had omgetrapt. Hij hoort zijn moeder naar boven komen en legt gauw zijn bal weg. Ze zegt hem welterusten, omdat ze nog even naar een vriendin gaat.

Thomas zit tot laat op zijn telefoon. Hij vergeet de tijd als hij voetbal filmpjes op zijn telefoon bekijkt. Als hij zijn moeder op de gang hoort binnenkomen, knipt hij zijn lamp uit en doet zijn ogen dicht. Hij valt in een onrustige en diepe slaap. Thomas wordt langzaam wakker. Hij rekt zich uit. Als hij zijn ogen opendoet, krijgt hij de schrik van zijn leven. Zijn bed is verdwenen. Hij ligt nu op een dun matrasje op de grond. Ook zijn rolgordijn voor het raam is weg. Er hangt een oude lap vastgespijkerd voor zijn raam. Langzaam beseft hij dat er veel meer dingen missen. Zijn telefoon is verdwenen, zijn laptop is nergens te bekennen en zelfs zijn kleine voetbal is weg. Er missen allerlei dingen op zijn kamer. Thomas voelt zichzelf boos worden. Is dit een stomme grap van zijn vader of heeft zijn moeder voor straf al zijn lievelingsspullen in beslag genomen, omdat hij nog zo laat met zijn telefoon bezig was? Thomas stapt zijn bed uit en kleedt zich aan. Als hij zijn Nikes wil pakken ziet hij een paar grote leren schoenen staan. Zijn Nikes zijn weg! Zijn vader heeft ze omgeruild voor een paar lelijke wandelschoenen.

Thomas stormt naar beneden. Daar zitten zijn ouders aan tafel in de keuken. Thomas kijkt zijn ouders aan en roept gefrustreerd: 'Oké, waarom zijn jullie zo ver gegaan? Geef mijn bal en mijn telefoon terug. En hoe hebben jullie mijn bed weg kunnen halen, zonder dat ik het door had?' Zijn ouders kijken hem verbaasd aan. 'Thomas, waar heb je het in hemelsnaam over?' vraagt zijn moeder. Dan pas beseft Thomas dat

de hele keuken compleet veranderd is. Alles is van hout. En er is geen koelkast of oven meer. Ook de woonkamer is niet meer te herkennen. Er staat een oude stoffen bank en de stoelen om de tafel zijn nu houten krukken. De tv is weg, de computer is weg, al zijn lego is verdwenen en ook de verzameling modeltreintjes van zijn vader is nergens te bekennen. Thomas voelt zich misselijk worden. 'Het kan niet anders dan dat dit een ander huis is,' denkt hij.

Thomas rent naar buiten. Hij ziet kinderen spelen met een oude bal, knikkeren en touwtje springen. 'Normaal speelden er bijna nooit kinderen buiten,' denkt hij. Al zijn vrienden gaan na schooltijd gamen of een film kijken. Ook de huizen zien er allemaal anders uit. Alle kozijnen en deuren zijn van hout. De tuin van de buurman die eerst vol stond met allemaal plastic tuinkabouters, is leeg. Thomas rent naar zijn vriend Bram die hij verderop ziet lopen. 'Bram, wat is hier allemaal aan de hand, man? Iedereen doet raar en alles ziet er anders uit. Kun je met jouw mobiel naar de mijne bellen, zodat ik hem kan horen overgaan. Mijn ouders hebben hem verstoep.' 'Hooooow, ook hallo' zegt Bram verbaasd. 'Waar heb je het over, ik volg het niet.' 'Kun je me gewoon bellen?' vraagt Thomas nog eens. 'Bellen?' Bram kijkt hem aan. 'Wat bedoel je nou?' 'Dit meen je niet,' denkt Thomas. 'Het lijkt wel of ik 200 jaar terug ben in de tijd.'

Dan ziet Thomas de oude man lopen van de vorige dag in het park. Hij rent naar hem toe. 'Meneer, meneer! Wat is er aan de hand hier? U weet toch wel dat ik niet gek ben? Ik heb u gisteren nog gezien in het park.' De man kijkt hem doordringend aan. 'Ja dat weet ik nog,' zegt hij. 'Toen was alles nog normaal,' zegt Thomas. 'Nu is iedereen... nee, nu is de hele wereld gek geworden. En ik mis van alles.' Hij kijkt de man paniekerig aan. 'Thomas,' zegt de man. 'Wat mis je nu dan?' 'Alles! Mijn telefoon, mijn huis, mijn bal, mijn vrienden, zelfs buurmans lelijke kabouters!' De oude man lacht. 'Waar zijn al die spullen van gemaakt?' Thomas kijkt hem vragend aan. 'Weet ik veel, mijn bal is van leer, en draad en plastic. Mijn laptop van glas en plastic. Mijn buurmans kabouters van... PLASTIC!... Al het plastic is weg!' De oude man reageert: 'Ik heb je gewaarschuwd... je kan er niet verantwoord mee om gaan. Ik moest je daarom bewijzen dat plastic hergebruikt moet worden. Alleen dan kunnen we plastic blijven gebruiken.' 'Dus dit heeft u gedaan?' zegt Thomas stamelend. 'Alsjeblieft draai het terug. Ik zal altijd alles netjes weggooien en afval scheiden! Please draai het terug?' De man zegt niets en geeft hem een klein beeldje van hout, het is een klein colaflesje. Dan voelt Thomas zich slaperig worden, hij valt in een diepe slaap.

Als hij wakker wordt, ligt hij weer in zijn eigen bed. Hij wrijft in zijn ogen en ziet dat zijn hele kamer weer normaal is. Zijn laptop is weer terug, zijn bal en zijn mobiel liggen ook op dezelfde plek. 'Wat een rotdroom,' denkt Thomas. Maar hij is wel blij dat alle spullen er nog zijn.

Als Thomas op school komt, vraagt hij aan de meester of hij wat voor de klas mag vertellen. De meester vindt het goed, als hij het maar kort houdt. 'Ik wil sorry zeggen tegen de meiden voor mijn gedrag gister. Ik wilde jullie niet uitlachen en ik vind de modeshow eigenlijk best een goed idee. Wel wil ik wat aan het idee toevoegen.' Iedereen in de klas kijkt hem verbaasd aan, zelfs de meester. Thomas vertelt verder: 'Ik zou graag meer verantwoordelijkheid aan de mensen willen vragen als het gaat om plastic. Mensen moeten weten waar je het allemaal voor gebruikt. En waarom je het moet hergebruiken. Nu is mijn idee om een modeshow te doen in plastic kleding. Dus denk aan een jurk van vuilniszakken of een broek van plastic flessen!' Als Thomas uitgepraat is, volgt er een daverend applaus. Iedereen is enthousiast en ze gaan aan de slag. Thomas loopt die middag tevreden naar huis. De hele klas heeft hard gewerkt aan de plastic modeshow. Alle uitnodigingen zijn naar de ouders verstuurd.

Als hij thuis komt ziet hij het kleine houten colaflesje op de tafel staan...